

A N N E

Casa plopilor fremătători

L.M. MONTGOMERY

vol. 7

A N N E

Casa plopilor fremătători

Traducător — Cristian Imbrea

PREȘANIA

Primul an

Capitolul 1

Casa cu Plopi

Aleea cu Năluci

Insula Prince Edward

Luni, 12 septembrie

Dragul meu,
Ce zici de adresa asta? Ai mai auzit vreodată ceva atât de delicios? Casa cu Plopi! Așa se cheamă noua mea casă care îmi place la nebunie. Și Aleea cu Năluci îmi place la nebunie, deși în actele oficiale ea nu există. Ar trebui să se numească Strada Trent, dar foarte rar i se spune așa, când apare în Weekly Courier... și atunci oamenii se uită unii la alții și se întreabă: „Pe unde anume o mai fi și asta.” Așa că toată lumea o știe de Aleea cu Năluci... deși nu pot să-ți spun din ce motiv. Am întrebat-o pe Rebecca Dew, dar nu mi-a putut spune decât că dintotdeauna a fost Aleea cu Năluci și că a umblat vorba cu ani în urmă că ar fi bântuită. Dar de văzut, n-a văzut pe-aici nimic care să arate mai rău decât ea.

Dar să n-o iau prea repede cu povestea mea. Pe Rebecca Dew n-o cunoști încă. Dar o vei cunoaște, asta e sigur. Preconizez că Rebecca Dew va fi prezentă din plin în viitoarele mele scrisori.

Vremea e la asfințit, dragul meu. (În treacăt fie spus, nu-i așa că asfințit e un cuvânt minunat? Îmi place mai

mult decât apus. Sună a catifea, a răcoare și a... sfințit.) Ziua, sunt a lumii întregi... noaptea aparțin somnului și veșniciei. Dar la asfințit nu sunt nici a uneia, nici a alteia, sunt doar a mea... și a ta. Așa că voi păstra această clipă cu sfințenie ca să-ți scriu ție. Deși să știi că asta nu va fi o scrisoare de dragoste. Am un stilou care scârțâie și nu pot să scriu scrisori de dragoste cu un stilou care scârțâie, sau cu un stilou prea ascuțit, sau cu unul bont. Așa că vei primi de la mine acel gen de scrisori când voi avea stiloul perfect pentru așa ceva. Până atunci, să-ți povestesc despre noua mea reședință și despre locuitorii de aici. Sunt niște scumpi, Gilbert.

Ieri am venit aici să-mi caut o pensiune. Doamna Rachel Lynde a venit și ea cu mine, chipurile să mai facă niște cumpărături, dar de fapt, sunt convinsă, a venit să aleagă ea o pensiune în locul meu. Degeaba am terminat cursul despre artă și sunt și licențiată, doamna Lynde crede că sunt o tânără fără experiență care trebuie să fie călăuzită, îndrumată și supravegheată.

Am venit cu trenul și am avut parte de o aventură nemaipomenit de haioasă. Știi că eu am fost mereu genul de fată care are parte de aventuri fără să le caute prea tare. Pur și simplu se pare că le atrag, ca să zic așa.

S-a întâmplat chiar atunci când trenul oprea în stație. M-am ridicat și, pe când mă aplecam să iau și geamantanul doamnei Lynde (avea de gând să-și petreacă duminica cu o prietenă în Summerside), mi-am sprijinit degetele pe ceea ce credeam eu că era brațul lucios al unui scaun. Am simțit atunci o pocnitură de mi-a venit să urlu. Gilbert, ceea ce confundasem eu cu

un braț de scaun era capul chel al cuiva. Se uita atât de fioros la mine și era limpede că abia se trezise din somn. Mi-am cerut scuze în disperare și m-am dat jos din tren cât am putut eu de repede. Când m-am uitat la el ultima oară, încă se holba la mine. Doamna Lynde a fost îngrozită, iar degetele mă dor și acum!

Mă așteptam să găsesc ușor o pensiune, dat fiind că o anume doamnă Tom Pringle i-a găzduit pe cei mai mulți dintre directorii liceului în ultimii cincisprezece ani. Dar nu știu de ce, s-a saturat deodată să mai fie „deranjată” și m-a refuzat. Alte pensiuni decente s-au scuzat politicos. Iar altele nu erau decente. Am cutreierat prin tot orașul toată după-amiaza și ne-am enervat, am obosit, ne-am supărat și ne-a apucat durerea de cap... pe mine cel puțin. Disperată, era cât pe ce să renunț... când deodată, pata-taam, Aleea cu Năluci!

Am trecut pe la doamna Braddock, o prietenă veche a doamnei Lynde. Iar doamna Braddock a zis că s-ar putea să mă primească „văduvele.”

— Am auzit că vor un chiriaș ca să-i poată plăti salariul Rebeccăi Dew. Nu-și mai pot permite s-o țină dacă nu câștigă niște bani în plus. Și dacă Rebecca pleacă, cine mai mulge vaca aia roșcată și bătrână?

Doamna Braddock se uita atât de încruntat la mine, de parc-ar fi zis că eu ar trebui să mulg vaca roșcată, dar nu mă credea în stare nici de-aș fi jurat.

— Despre ce văduve tot vorbești acolo? întrebă doamna Lynde.

— Cum adică? Mătușa Kate și mătușa Chatty, zise doamna Braddock, de parcă toată lumea ar trebui să știe

asta, până și un ignorant de licențiat în arte. Mătușa Kate e doamna Amasa MacComber (e văduva căpitanului), iar mătușa Chatty e doamna Lincoln MacLean, o văduvă obișnuită. Dar toată lumea le zice „mătușă.” Stau în capătul străzii, aici, pe Aleea cu Năluci.

— *Aleea cu Năluci! Era limpede. Am știut atunci că trebuie să stau la văduve.*

— *Să mergem la ele chiar acum! am implorat-o eu pe doamna Lynde.*

Mi se părea că dacă am fi pierdut o clipă, Aleea cu Năluci ar fi dispărut înapoi, în tărâmul basmelor.

— *Puteți merge să le vedeți, dar tot Rebecca va hotărî cu adevărat dacă te vor accepta sau nu. Rebecca Dew e șef la Casa cu Plopi, ascultați-mă pe mine!*

— *Casa cu Plopi! Nu poate fi adevărat... nu se poate. Cred că visez. Și când te gândești că doamna Rachel Lynde zicea că are un nume caraghios!*

— *Oh, așa a botezat-o căpitanul MacComber, era casa lui. El a plantat toți plopii dimprejur și tare mai era mândru de asta, deși rareori dădea pe-acasă și stătea puțin. Mătușa Kate zicea că asta o cam deranja, dar nu ne-am dat seama niciodată dacă se referea la faptul că stătea puțin sau că mai dădea și pe-acasă. Domnișoară Shirley, eu sper din tot sufletul să te primească, să știi. Rebecca Dew gătește nemaipomenit și în ce privește cartofii reci e un geniu. Dacă te ai bine cu ea, ai să trăiești ca-n sânul lui Avram. Dacă nu..., nu, asta e. Am auzit c-a sosit la noi în oraș un bancher care-și caută o pensiune și cică l-ar prefera pe el. Totuși nu înțeleg de ce a refuzat să te primească doamna Tom Pringle.*

Summerside e plin de cei din neamul Pringle și de rudele lor prin alianță. Le se spune „Familia Regală” și trebuie să te ai bine cu ei, domnișoară Shirley, dacă vrei să ai viață bună în Summerside High. Ei au fost dintotdeauna șefi pe-aici prin zona asta..., e și o stradă care poartă numele bătrânului Căpitan Abraham Pringle. Sunt un clan în toată regula, dar șefii de trib sunt cele două bătrâne de la Maplehurst. Am auzit că nu prea te văd cu ochi buni.

— *Și de ce mă rog? exclamai eu. Nici nu mă cunosc.*

— *Păi cum să-ți zic..., un văr de-al lor de-al treilea și-a depus și el candidatura la postul de director, și ei cred toți că el ar fi trebuit să-l obțină. Când ai primit tu postul, toată șleahta s-a apucat de urlat și de smuls părul din cap. Deh, așa-s oamenii. Trebuie să-i luăm așa cum sunt. Cu tine or să fie numai lapte și miere, dar vor unelti împotriva ta de câte ori vor avea ocazia. Nu că vreau să te descurajez, dar paza bună trece primejdia rea. Sper să te descurci de minune, numai ca să le faci în ciudă. Dacă te primesc la văduve, n-ai să te superi să mănânci cu Rebecca Dew, nu-i așa? Nu-i servitoare, să știi. E o verișoară de departe a căpitanului. Când vin musafiri, nu se așază la masă, atunci își știe locul, dar dacă e să te primească la ele în gazdă, n-o să te considere musafir, desigur.*

Am asigurat-o pe îngrijorata doamnă Braddock că mi-ar plăcea la nebunie să stau la masă cu Rebecca Dew și am tras-o iute după mine pe doamna Lynde. Trebuia neapărat să ajung înaintea bancherului. Doamna Braddock ne-a condus până la ușă.

— Și te rog să n-o necăjești pe mătușa Chatty! Se supără din te miri ce. E foarte sensibilă, biata de ea. Vezi tu, ea n-are chiar așa de mulți bani ca mătușa Kate... deși nici mătușa Kate n-are așa de mulți. Și-apoi, mătușa Kate îl iubea mult pe soțul ei... pe propriul ei soț adică..., dar mătușa Chatty nu-l iubea... pe-al ei vreau să spun... Nici nu e de mirare! Lincoln MacLean era un moș dement..., dar ea crede că lumea o judecă pentru asta. Ai noroc că azi e sâmbătă. Dacă era vineri, mătușa Chatty nici măcar nu s-ar fi gândit să te primească. Ai crede că mătușa Kate ar trebui să fie cea superstițioasă, nu-i așa? Marinarii sunt așa. Dar e mătușa Chatty, deși soțul ei a fost tâmplar. A fost tare frumoasă la vremea ei, sărmana...

Am asigurat-o pe doamna Braddock că pentru nimic în lume n-o voi supăra pe mătușa Chatty, dar ea ne-a condus și pe alee.

— Kate și Chatty n-o să-ți umble prin lucruri când ai să fii plecată. Sunt foarte corecte. Poate să-ți umble Rebecca Dew, dar n-o să te pârască. Și eu n-aș intra pe ușa din față dac-aș fi în locul tău. N-o folosesc decât pentru evenimente deosebite. Nu cred c-au mai deschis-o de la înmormântarea Amasei. Încearcă pe ușa din dos! Vezi că țin cheia sub ghiveciul de flori de pe pervaz, așa că dacă nu-i nimeni acasă, descuie, intră și așteaptă. Și în niciun caz nu te-apuca să vorbești de bine de motan, că Rebecca Dew nu-l prea înghite!

Am promis că n-o să zic nimic de bine de motan și în sfârșit am scăpat. Într-o clipă ne-am trezit în Alea cu Năluci. E o stradă laterală foarte scurtă, care

duce în câmp deschis, ce are pe fundal, în depărtare, o minunată colină albăstruie. Pe o parte nu sunt case deloc, și terenul coboară până în port. Pe cealaltă parte sunt doar trei case. Prima e o casă obișnuită, nu e nimic deosebit de adăugat despre ea. A doua e un conac mare, impunător și întunecat de cărămidă roșie asortată cu piatră, pe acoperiș o mansardă împodobită cu lucarne, cu o balustradă de fier la etajul cu acoperiș plat și așa de mulți molizi și brazi în jur, că abia se mai vede casa. Iar a treia și ultima e Casa cu Plopi, chiar pe colț, cu o alee de iarbă în față, și pe partea cealaltă, un adevărat drum de țară, frumos umbrit de câțiva copaci.

M-am îndrăgostit pe loc. Știi că sunt unele case care ți se lipesc de suflet la prima vedere și nu poți spune din ce motiv. Așa e Casa cu Plopi. Aș putea să ți-o descriu ca o casă din lemn, albă... foarte albă, cu obloane verzi... foarte verzi... cu un „turn” în colț și câte o lucarnă de fiecare parte, un gard scund de piatră ce o desparte de strada străjuită de plopi tremurători, și cu o grădină mare în spate unde cresc, într-o încântătoare neorânduială, flori și legume laolaltă... dar toate astea nu ți-ar putea transmite farmecul ei. Pe scurt, e o casă cu o personalitate încântătoare și are ceva din savoarea Casei cu frontoane verzi.

— Locul ăsta e pentru mine... Mi-a fost predestinat, zisei eu entuziasmată.

Doamna Lynde părea că nu prea crede în predestinare.

— E cam departe de școală, zise ea plină de neîncredere.

— Asta nu mă deranjează. Mișcarea îmi va face bine. Oh, ia uite ce pădurice frumoasă de mesteceni și arțari este peste drum!

Doamna Lynde privi spre pădurice dar nu zise decât:

— Sper să nu te sâcâie țânțarii.

— Și eu sper. Urăsc țânțarii. Un singur țânțar mă ține mai trează decât o conștiință încărcată.

Chiar m-am bucurat că nu a trebuit să intrăm pe ușa din față. Arăta destul de respingător: o chestie mare, cu două canate, din lemn zgrunțuros, flancată de panouri de sticlă roșie înflorată. Parcă nici n-ar fi din casa asta. Ușa cea mică și verde din spate, la care am ajuns mergând pe o frumoasă alee din bucățele fine și subțiri de gresie, unele îngropate în iarbă, era mult mai prietenoasă și mai îmbietoare. Aleea era mărginită de straturi îngrijite și frumos aranjate de pătlagină și cerceii-doamnei, de crini portocalii plini de pete și garofițe de grădină, de pelin și de plumerii, de margarete roșii și albe și de bujori. Desigur, acum nu erau toate înflorite, dar se vedea că înfloriseră la vremea lor și încă foarte frumos. Într-un colț mai îndepărtat era o parcelă cu trandafiri, iar între Casa cu Plopi și casa cea întunecată de alături era un zid de cărămidă plin de viță sălbatică, ce avea în mijloc o ușă verde cu un grilaj boltit deasupra. Un lujer de viță creștea chiar peste ușă, semn că nu fusese demult deschisă. De fapt era doar o jumătate de ușă, căci jumătatea de sus era un dreptunghi deschis prin care am putut arunca o privire la grădina plină de vegetație de dincolo de zid.

Cum am intrat pe poarta grădinii de la Casa cu Plopi, am zărit un pâlc de trifoi chiar lângă alee. Ceva m-a îndemnat să mă aplec și să mă uit mai bine. Îți vine să crezi, Gilbert?! Chiar acolo, sub ochii mei, erau trei trifoi cu patru foi! Dacă ăsta nu-i un semn, ce-i? Nici măcar familia Pringle nu se poate pune cu așa ceva. Și atunci am fost convinsă că bancherul n-avea nici cea mai mică șansă.

Ușa din spate era deschisă, așadar era clar că cineva era acasă și n-am mai fost nevoite să căutăm sub ghiiveciul de flori. Am bătut la ușă și Rebecca Dew a venit să ne întâmpine. Am știut că era Rebecca Dew pentru că nu putea fi nimeni altcineva pe lumea asta. Și nici n-o putea chema altfel.

Rebecca Dew are „vreo patruzeci de ani” și dacă o roșie ar avea păr negru crescând direct de deasupra frunții, ochi negri, mici și sclipitori, un nas mic și ciolănos și o crăpătură în loc de gură, ar arăta exact ca ea. La ea totul e puțin cam mic... mâinile și picioarele, gâtul și nasul... totul în afară de zâmbet. Îi ajunge de la o ureche la cealaltă. Dar zâmbetul nu i l-am observat chiar atunci. Părea chiar fioroasă când am întreat-o dacă am putea vorbi cu doamna MacComber.

— Vreți să spuneți doamna Căpitan MacComber? ne dojeni ea, de parcă ar fi fost măcar vreo doișpe doamne MacComber în casa aia.

— Da, zisei eu cu sfială.

Pe dată ne-a introdus în salon și acolo ne-a lăsat. Era o încăpere mică și destul de drăguță, cam încărcată de mileuri, dar avea o ambianță liniștită și prietenoasă care îmi plăcea. Toate corpurile de mobilier aveau

locul lor special pe care îl ocupau de ani de zile. Și ce strălucea mobila! Niciun lac cumpărat din comerț nu putea da un astfel de luciul ca oglinda. Am știut din prima clipă că era vorba de frecușul Rebecăi Dew. Pe polița de deasupra căminului era un vas complet echipat băgat într-o sticlă, care o captiva tare mult pe doamna Lynde. Nu putea să-și dea seama cum de-a putut încăpea în sticla aia..., dar considera că îi conferea încăperii „un aer marinăresc.”

Au sosit și văduvele. Mi-au plăcut din prima clipă. Mătușa Kate era înaltă, slabă și căruntă... și cam sobră. Întocmai ca Marilla. Iar mătușa Chatty era scundă, slabă și căruntă... și cam melancolică. Se pare că a fost foarte frumoasă când era tânără, dar n-a mai rămas nimic din acea frumusețe, în afară de ochi. Sunt frumoși, blânzi, mari și căprui. Le-am explicat de ce venisem și văduvele se uitau una la cealaltă.

— Trebuie să ne sfătuim cu Rebecca Dew, zise mătușa Chatty.

— Fără îndoială, zise mătușa Kate.

Așa că o chemară pe Rebecca Dew de la bucătărie. Motanul veni și el..., un maltez mare și pufoș, cu alb pe piept și în jurul gâtului. Mi-ar fi plăcut să-l mângâi, dar mi-am amintit de ce-mi spusese doamna Braddock așa că nu l-am băgat în seamă. Rebecca mă privi fără nicio urmă de zâmbet.

— Rebecca, zise mătușa Kate, care, după câte mi-am dat eu seama, nu prea face risipă de cuvinte. Domnișoara Shirley dorește să stea la noi. Nu cred c-o putem primi.

— De ce nu? zise Rebecca Dew.

— Mă tem c-ar fi prea multă bătaie de cap pentru tine, zise mătușa Chatty.

— Sunt obișnuită cu bătaia de cap, zise Rebecca Dew.

Numele astea nu se pot despărți, Gilbert. E practic imposibil, deși văduvele văd că reușesc. Îi spun Rebecca atunci când vorbesc cu ea. Nu știu cum se descurcă.

— Suntem cam bătrâne pentru tineri care vin și pleacă, insistă mătușa Chatty.

— Vorbește în numele tău, ripostă Rebecca. Eu am abia patrușcinci de ani și sunt încă în deplinătatea facultăților. Și eu cred c-ar fi bine să fie cineva mai tânăr care să doarmă în casa asta. Și mai bine o fată decât un băiat, cu siguranță. Un băiat ar fuma zi și noapte..., ne-ar da foc la casă. Dacă e să primiți pe cineva în gazdă, sfatul meu e s-o luați pe ea. Dar, desigur, la urma urmei este casa voastră.

Zise ea și o-nghiți pământul..., cum îi plăcea lui Homer să spună. Știam că treaba era aranjată, dar mătușa Chatty zise că ar trebui să urc și să văd dacă îmi place camera.

— O să-ți dăm camera din turn, draga mea. Nu-i așa de mare cum e camera de oaspeți, dar are o gaură pentru burlan, să poți pune o sobă la iarnă, și are și o vedere mai bună. Se vede cimitirul cel vechi de la fereastră. Am știut de la început că o să-mi placă la nebunie camera..., numai auzindu-i numele, „camera din turn,” m-au trecut toți fiorii. Mă simțeam de parcă aș fi trăit aieoia în acel cântec vechi pe care-l cântam

când eram la școală, în Avonlea, despre fecioara care „trăia în turnul cel înalt, pe malul mării cenușii.” Se dovedi a fi într-adevăr minunată. Până în cameră am urcat un șir de trepte în colț, care porneau de pe palierul scării. Era o cameră destul de mică..., dar nici nu se compară cu dormitorul acela îngrozitor pe care l-am avut în primul an la Redmond. Avea două ferestre, o lucarnă care dădea spre vest și o fereastră de fronton spre nord, iar în colțul turnului încă o fereastră cu trei canate, ce se deschideau în afară, și dedesubt, rafturi pentru cărți. Pe jos erau covorașe rotunde, împletite, iar patul era mare cu baldachin și cuvertură în carouri, și era atât de moale și neted, că parcă nu-ți venea să dormi în el, să nu-i strici armonia. Și e atât de înalt, Gilbert, încât trebuie să mă urc în el pe niște trepte mici, portabile, care pe timpul zilei stau băgate sub pat. Căpitanul MacComber, se pare, a cumpărat toată năzdrăvănia asta în „străinătate” și a adus-o acasă.

Mai era și un dulap drăguț, de colț, cu rafturi ornate cu hârtie zimțată și buchete de flori pictate pe ușă. Pe scaunul de la fereastră era o pernuță albastră, care avea un nasture cusut atât de adânc în mijloc, de zici că e o gogoasă mare și albastră. Și mai era și un lavoar drăguț cu două rafturi..., cel de sus destul de mare pentru o chiuvetă și o cană bleu, iar cel de jos pentru un suport de săpun și ulciorul de apă caldă. Avea și un sertar cu mâner de bronz, plin cu prosoape, și pe un raft, deasupra, stătea o doamnă din porțelan alb, cu pantofi roz, eșarfă aurie și un trandafir roșu de porțelan în părul ei auriu de porțelan.

Și ca totul să fie perfect, lumina pătrundea prin perdelele de culoarea porumbului copt, și pe pereții văruiți în alb se năștea o tapiserie nemaivăzută, de la umbrele plopilor de afară..., o tapiserie vie, mereu schimbătoare, tremurătoare. Părea, întrucâtva, o cameră plină de fericire. Mă simțeam de parcă eram cea mai bogată fată din lume.

— *Aici ai să fii în siguranță, așa să știi!* zise doamna Lynde după ce am plecat.

— *Mă aștept la oarecare strictețe în anumite privințe, după libertatea pe care am avut-o La Patty, zisei eu, doar ca s-o tachinez.*

— *Libertate! strâmbă din nas doamna Lynde. Libertate! Nu mai vorbi ca un yankeu, Anne!*

Azi m-am mutat aici, cu cățel, cu purcel. Desigur, nu mă bucur că am părăsit Casa cu frontoane verzi. Oricât de des și de departe plec, cu prima ocazie când mă întorc într-o vacanță fac din nou parte din ea, ca și cum n-aș fi fost niciodată plecată, iar când plec de acolo mi se rupe inima. Dar știi sigur c-o să-mi placă mult în casa asta. Și ei îi place de mine. Întotdeauna îmi dau seama dacă o casă mă place sau nu.

Priveliștile ce se întind la ferestrele camerei mele sunt superbe..., până și cimitirul cel vechi, care e înconjurat de un șir de brazi întunecați și la care se ajunge pe o cărare șerpuită mărginită de șanțuri. De la fereastra dinspre apus văd marea și tot portul, până spre țărături îndepărtate și înnegurate, cu frumoasele bărci cu pânze pe care le îndrăgesc atât de mult și vapoarele care ies din raza portului și pleacă „spre

porturi neștiute" ..., ce frază încântătoare! Lasă „atât de mult loc pentru imaginație!” Fereastra dinspre nord are vederea spre crângul de mesteceni și arțari de peste drum. Știi că întotdeauna am adorat copacii. Când îl studiam pe Tennyson la cursul de limba engleză, la Redmond, mă identificam, plină de tristețe, cu sărmana Oenone, care-și jelea brazii cei răvășiți.¹

Dincolo de crâng și de cimitir se întinde o vale încântătoare, prin care șerpuieste o fâșie de drum și e presărată de case albe. Sunt unele văi absolut încântătoare... fără să poți spune de ce anume. Doar le privești și-ți provoacă plăcere. Și mai departe, e dealul meu albastru. O să-i spun Regele furtunilor..., pasiunea dominantă, etc.

Aici, în camera mea de sus, pot fi atât de singură atunci când vreau să fiu. E plăcut să fii singur uneori. Vânturile vor fi prietenii mei. Se vor tângui, vor ofta și vor jeli în jurul turnului, vânturile albe de iarnă, cele verzi de primăvară, vânturile albastre pe timpul verii și cele stacojii toamna, și vânturile sălbaticе de peste an, „viforul care va împlini cuvântul Lui.”² Întotdeauna m-a emoționat versetul acesta din Biblie, de parcă fiecare vânt ar avea un mesaj pentru mine. Și mereu l-am invidiat pe băiețelul purtat de vântul dinspre nord din acea minunată poveste a lui George MacDonald.³

¹ Aluzie la poemul „Oenone” (1829), de Alfred Tennyson, poem care descrie un personaj din mitologia grecească.

² „Focul, grindina, zăpada, gheața, viforul, toate îndepliniți cuvântul Lui.” /Psalmi 148/

³ Este vorba de romanul pentru copii al lui George MacDonald, „At the Back of the North Wind.”

Într-una din nopți, Gilbert, voi deschide fereastra din turnul meu și voi păși drept în brațele vântului, iar Rebecca Dew n-o să-și dea seama niciodată de ce patul meu va arăta de parcă nimeni n-ar fi dormit în el.

Sper, dragul meu, că atunci când vom găsi „casa visurilor noastre,” vor bate multe vânturi în jurul ei. Mă întreb pe unde o fi casa asta necunoscută. Oare o să-mi placă mai mult în zori sau sub clar de lună? Casa din viitor, ce va fi plină de iubire și prietenie și unde vom munci și vom avea parte de întâmplări haioase de care ne vom aminti cu plăcere la bătrânețe. La bătrânețe! Vom ajunge noi vreodată să fim bătrâni, Gilbert? Mi se pare de necrezut.

De la fereastra din stânga a turnului văd acoperișurile caselor din oraș, locul care cel puțin un an va fi pentru mine „acasă.” În casele astea trăiesc oameni care îmi vor fi prieteni, deși încă nu-i cunosc. Poate chiar și dușmani. Că de-alde ăia din neamul Pye găsești peste tot, sub orice nume vrei, și am înțeles că de cei din neamul Pringle ar trebui să țin seama.

Mâine începe școala. Va trebui să predau geometria! Cu siguranță n-are cum să fie mai rău s-o predai decât s-o înveți. Mă rog la Dumnezeu să nu fie vreun geniu în ale matematicii prin cei din neamul Pringle.

Sunt aici abia de-o jumătate de zi, dar mă simt de parcă le-aș cunoaște pe văduve și pe Rebecca Dew de-o viață-ntreagă. M-au rugat deja să le spun „mătușă,” iar eu le-am rugat să-mi spună Anne. Rebeccăi Dew i-am spus „domnișoară Dew” o dată.

— Domnișoara cum? îngână ea.

— Dew, zisei eu abia șoptit. Nu așa vă cheamă?

— Ah, da, așa mă cheamă, dar nu mi-a mai spus nimeni de mult „domnișoara Dew,” că m-am și speriat. Să nu-mi mai zici așa, don'șoară Shirley, că io nu-s obișnuită!

— Bine, am să țin minte, Rebecca... Dew, zisei eu, încercând din greu să renunț la Dew, dar fără succes.

Doamna Braddock avea dreptate când spunea că mătușa Chatty este tare sensibilă. Mi-am dat seama de asta la cină. Mătușa Kate zisese ceva despre ziua lui Chatty, că ar „împlini șaiszeci și șase de ani.” Cum din întâmplare mă uitam la mătușa Chatty chiar atunci, am observat cum a... de fapt nu a izbucnit în lacrimi. E un termen prea exploziv pentru ce-a făcut ea de fapt. Pur și simplu a dat pe-afară. Lacrimile țâșneau din ochii ei mari și căprui și se revărsau, în liniște și fără niciun efort.

— Și acum ce mai e, Chatty? întrebă mătușa Kate destul de înțepată.

— Ăăă... împlinesc doar șaiszeci și cinci, zise mătușa Chatty.

— Iartă-mă, Charlotte, zise mătușa Kate, și veselia se așternu din nou la masă.

Motanul e unul mare și frumos cu ochii bălai, seamănă cu o haină elegantă din blană de maltez prăfuit și pânză ireproșabilă. Mătușile îi spun Dusty Miller, pentru că așa îl cheamă, iar Rebecca Dew îi spune „motanul ăla,” pentru că nu-l suportă și nu suportă că trebuie să-i dea câte o porție de ficat în fiecare dimineață și seară, să-i curețe părul de pe fotoliul din salon cu o

periuță veche de dinți de câte ori se furișează pe-acolo și să-l caute disperată dacă iese din casă noaptea târziu.

— Rebecca Dew n-a suportat niciodată pisicile, mi-a zis mătușa Chatty, și mai ales nu-l suportă pe Dusty. Câinele bătrânei doamne Campbell, că pe-atunci avea câine, l-a adus aici, luna asta se fac doi ani. Cred că și-a zis că n-avea niciun rost să i-l ducă doamnei Campbell. Un biet pisoi amărât, ud leoarcă și înghețat, slab de i se vedeau toate oasele. Inimă de piatră dac-aveam și tot nu-l puteam lăsa fără adăpost. Așa că eu și Kate l-am luat sub oblăduirea noastră, iar Rebecca Dew nu ne-a iertat nici până-n ziua de azi. Atunci n-am prea dat dovadă de diplomație. Ar fi trebuit să refuzăm. Nu știu dacă ai remarcat — și mătușa Chatty se uită cu atenție după ușa, apoi între sufragerie și bucătărie — cum o controlăm noi pe Rebecca Dew.

Ba remarcasem... și ce specatculos era! Tot orașul și Rebecca Dew credeau că ea e șefa, dar văduvele știau altceva.

— N-am vrut să-l primim pe bancher..., un tânăr ar fi tulburat liniștea casei și ne-am fi făcut prea multe griji dacă n-ar fi mers regulat la biserică. Dar ne-am prefăcut că vrem să-l primim, iar Rebecca Dew nici n-a vrut să audă. Mă bucur tare mult că stai la noi, draga mea. Sunt convinsă că ești o persoană pentru care ți-e mai mare dragul să gătești. Sper să ne îndrăgești pe toate trei. Rebecca Dew are niște calități remarcabile. Acum cincisprezece ani, când a venit aici, nu era așa de ordonată cum e acum. Odată Kate a fost nevoită să-i scrie numele cu degetul pe stratul de praf de pe oglinda

din salon. Dar de-atunci n-a mai fost nevoie. Rebecca Dew înțelege bine o aluzie. Sper să te simți bine în camera ta, draga mea. Poți să lași noaptea fereastra deschisă. Kate nu e de acord cu aerul de noapte, dar e conștientă că oaspeții trebuie să aibă unele privilegii. Ea și cu mine dormim împreună și am căzut de acord ca într-o noapte fereastra să fie închisă, de dragul ei, și în noaptea următoare să fie deschisă, de dragul meu. Problemele de felul ăsta se pot rezolva întotdeauna, nu crezi? Dacă vrei, se poate. Să nu te sperii dacă o mai auzi pe Rebecca umblând noaptea brambura prin casă. I se pare că aude tot felul de zgomote și umblă să vadă ce-i cu ele. Cred că de-aia nu l-a vrut pe bancher. I-a fost teamă să dea peste el în cămașă de noapte. Sper că nu te deranjează că Kate nu vorbește prea mult. Așa e ea. Și are atâtea lucruri despre care să vorbească... s-a plimbat prin toată lumea cu Amasa MacComber, când era tânără. Ce n-aș da să am eu atâtea subiecte de conversație câte are ea, dar n-am plecat niciodată de pe Insula Prince Edward. De multe ori m-am întrebat de ce s-or fi potrivit așa lucrurile..., mie să-mi placă așa de mult să vorbesc și să n-am despre ce, iar Kate să aibă o groază de chestii despre care să vorbească, dar să nu-i placă. Dar cred că Pronia dumnezeiască știe ea mai bine de ce.

Oricât de guralivă ar fi mătușa Chatty, și asta n-o poate contesta nimeni, n-a zis tot dintr-o dată, fără pauză. Am mai strecurat și eu câteva remarci, în momentele de pauză, dar unele fără mare însemnătate.

Au și o vacă, ce paște la domnul James Hamilton, în capătul drumului, și Rebecca Dew se duce acolo să o mulgă. Se face multă smântână și în fiecare dimineață și seară înțeleg că Rebecca Dew strecoară un pahar de lapte proaspăt prin deschizătura de deasupra ușii din zid pentru „Femeia” doamnei Campbell. E pentru „micuța Elizabeth,” care trebuie să-l bea la recomandarea medicului. Cine e „Femeia” sau cine e micuța Elizabeth, urmează să aflu. Doamna Campbell e locatara și proprietara fortăteței de lângă noi care se numește Evergreens.

În seara asta nu prea cred c-am să pot dormi... Niciodată nu dorm prima noapte într-un pat străin, iar ăsta este cel mai straniu pat pe care l-am văzut vreodată. Dar nu-i nimic. Noaptea mi-a plăcut dintotdeauna și o să stau cu plăcere întinsă în pat, trează, gândindu-mă la toate ale vieții, trecute, prezente și cele ce or să vină. Mai ales la cele ce or să vină.

E o scrisoare cam nemiloasă, Gilbert. N-o să te mai pedepsesc de-acum încolo cu una așa de lungă. Dar am vrut să-ți spun tot, ca să-ți poți face o imagine despre tot ce mă înconjoară. Dar acum e gata, pentru că departe, în port, „luna se scufundă printre umbre.”¹ Vreau să mai scriu o scrisoare pentru Marilla. Va ajunge la Green Gables poimâine, și Davy o s-o aducă de la poștă, iar el și Dora se vor îmbulzi în jurul Marillei în timp de ea va deschide scrisoarea, iar doamna Lynde va fi

¹ Anne citează un vers din poemul „Apus de lună,” de Emily Pauline Johnson (1861-1913), poetă și actriță canadiană.

*cu urechile ciulite... Oh... Oh! Deja mi s-a făcut dor
de casă. Noapte bună, dragul meu, de la cea ce este și
va fi în veci,*

*a ta îndrăgostită,
ANNE SHIRLEY*

Lucy Maud Montgomery Anne of Windy Poplars

Traducător/ Cristian Imbrea

Redactor/ Nina Bercan

Lector/ Aniela Târnaucă

Ilustrator/ Alexandra Caravan

Copertă/ Andreea Mihaiu

Layout & Dtp/ Mihăiță Stroe

Editura Predania/ București

www.prietenii-predania.ro

Distribuție/ Supergraph

0728303566